

การศึกษา

มารยาทของชาวลาว
ตอนที่ ๓

มารยาทของชาวลาวยังมีตอดังนี้ เมื่อพูดกับผู้มีอาวุโสให้เงยหน้า แต่ไม่ควรลอยหน้า หรือ เคลื่อนไหวหรือแสดงสีหน้ามากเกินไป และไม่ควรนั่งไขว่ห้างต่อหน้าผู้อาวุโสว่า นอกจากนี้ เมื่อเดินผ่านผู้มีอาวุโสว่าควรก้มศีรษะหรือค้อมตัวเล็กน้อย

การไปเยี่ยมเยือนผู้ใดที่บ้าน ควรมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปมอบให้เจ้าของบ้านด้วย และ หากมีผู้มาเยี่ยมเรา เมื่อเขาจะกลับก็ควรมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ มอบให้เช่นกัน ดังมีคำกล่าว ว่า เวลาไปมีຂອງຝາກ เวลาจากมีຂອງຂັ້ວັນ ເວ ລາ ໄປ ມີ ຂອງ ຝາກ ເວ ລາ ຈາກ ມີ ຂອງ ຂັ້ວັນ ເວ ລາ ໄປ ເຢັ້ມ ເຢັ້ມ ຄວາມ ມີ ຂອງ ຝາກ ດ້ວຍ ເວ ລາ ຈະ ລາ ກັນ ຜູ້ ທີ່ ຈາກ ໄປ ເຢັ້ມ ກໍ ຈະ ໃຫ້ ຂອງ ຝາກ ລັບ ມາ

การกวักมือเรียกผู้ใดก็ตามต้องคว่ำมือลง การหงายมือกระดกนิ้วเรียกถือว่าหยาบคาย

เพราะเป็นกิริยาที่ใช้เรียกสัตว์เลี้ยง นอกจากนี้ คนลาวโดยทั่วไปจะค่อนข้างมีความคิดแบบอนุรักษนิยมในด้านการแต่งกาย การแต่งตัวที่เปิดเผยเนื้อตัวมากเกินไปถือว่าไม่สุภาพ โดยเฉพาะเมื่อจะเข้าไปในสถานที่สำคัญ เช่น วัดวาอาราม การว่ายน้ในแม่น้ำ ลำคลอง หรือน้ำตก คนลาวโดยเฉพาะผู้หญิงจะไม่นิยมสวมชุดว่ายน้ำ แต่จะนุ่งผ้าชิ้นกระโจมอก หรือสวมกางเกงขาสั้นไม่มากนักกับเสื้อปกติ ฉะนั้น การสวมชุดว่ายน้ำในแม่น้ำ ลำคลองจึงอาจดูแปลกแยกจากเจ้าของประเทศ

อย่างไรก็ดี แม้คนลาวจะเห็นว่าการแสดงกิริยามารยาทให้ดูสุภาพเรียบร้อยเป็นเรื่องที่ต้องปฏิบัติในการติดต่อคบค้ากัน แต่คนลาวก็ให้ความสำคัญกับน้ำใจจริงและการพูดคุยอย่างจริงใจไม่น้อยไปกว่ากัน ดังคำกล่าวที่ว่า อາຈາຈິງ ຈິງ ພ້ອມ ຫອມ ເຫຼັງ ບໍ່ ຈາງ ຈິດ ຄົນ ອື່ນ ຊິ ນິບ ໄຫວ້ ມອບ ໄມ ຕີ ຕອບ ຕ້ອນ ພອນ ແກ້ວ ກ່າວ ແຖມ ວາ ຈໍາ ຈິງ ໃຈ້ ພ້ອມ ຫອມ ເຫຼັງ ບໍ່ ຈາງ ຈິດ ຄົນ ອື່ນ ສີ ຫນບ ໄຫວ້ ມອບ ໄມ ຕີ ຕອບ ຕ້ອນ ພອນ ແກ້ວ ກ່າວ ແຖມ.

วิเชียร อ่ำพูนรัตน์ เขียน
ชลธิชา สุนทรุ สรุปล